

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 187/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. mája 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátskou kanceláriou SOUKENÍK - ŠTRPKA, s. r. o., Šoltésovej 14, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. David Soukeník, vo veci namietaného porušenia čl. 2 ods. 2 v spojitosti s čl. 144 ods. 1, základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 1 CoE 21/2017-87 z 1. februára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. mája 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou

namietala porušenie čl. 2 ods. 2 v spojitosti s čl. 144 ods. 1, základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 CoE 21/2017-87 z 1. februára 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažovateľkou podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je povinnou v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom JUDr. Michalom Bulkom pod sp. zn. EX 455/2001 o vymoženie 2 348,67 eur s prísl. Podkladom na vykonanie exekúcie sú platobné výmery č. 1141/2000/1, 1141/2000/2 a č. 1141/2000/3, všetky zo 17. januára 2001 právneho predchodcu oprávnenej Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a. s. Podaním z 23. júna 2016 doručeným súdu 27. júna 2017 a doplneným 28. októbra 2016 sťažovateľka podala návrh na zastavenie konania z dôvodu podľa § 57 písm. a) Exekučného poriadku, v zmysle ktorého súd exekúciu zastaví, ak sa exekúcia začala a rozhodnutie sa dosiaľ nestalo vykonateľným. Sťažovateľka namietala, že platobné výmery právneho predchodcu oprávnenej, na podklade ktorých dochádza k výkonu exekúcie, jej neboli nikdy doručené, a teda exekučné tituly sa nestali vykonateľnými. Sťažovateľka je toho názoru, že k vyznačeniu vykonateľnosti platobných výmerov došlo zo strany právneho predchodcu oprávnenej len formálne, a to bez materiálneho základu. Okresný súd Stará Ľubovňa (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 4 Er 332/2001-67 z 20. februára 2017 zamietol návrh sťažovateľky na zastavenie exekúcie. Proti uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že potvrdil uznesenie vo výroku, ktorým súd prvej inštancie návrh povinnej na zastavenie exekúcie zamietol, a odmietol odvolanie povinnej proti uzneseniu vo výroku, ktorým súd prvej inštancie návrh na odklad exekúcie zamietol. Ťažiskovou námietkou sťažovateľky, ktorá tvorí obsah jej sťažnosti, je tá, že okresný súd, ako aj krajský súd sa riadne nevysporiadali s jej zásadnou námietkou, že platobné výmery vydané právnym predchodcom oprávnenej, na podklade ktorých sa vedie exekúcia, nikdy nenadobudli právoplatnosť a vykonateľnosť a že oprávnená nikdy nepreukázala, že predmetné platobné výmery boli sťažovateľke doručené, resp. že boli doručované zákonným spôsobom v súlade s § 24 ods. 1, resp. § 24 ods. 2 Správneho poriadku. Sťažovateľka považuje závery

krajského súdu vyjadrené v napadnutom uznesení o neunesení dôkazného bremena na strane sťažovateľky vo vzťahu k preukázaniu skutočnosti, že platobné výmery jej doručené neboli a že nedošlo z jej strany ani k vyvráteniu domnienky náhradného doručenia týchto platobných výmerov, a teda že chýbali okolnosti pre vyznačenie vykonateľnosti exekučných titulov, za arbitrárne. Sťažovateľka v tejto súvislosti uviedla: „*V prvom rade požiadavka súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu, aby preukázala nedoručenie resp. nedoručovanie predmetných platobných výmerov na podklade ktorých sa vedie exekúcia, je absurdná. Sťažovateľke nie je zrejmé akým spôsobom má preukázať nedoručovanie zásielok.*

Pokiaľ súd teda mal za to, že sťažovateľka nepreukázala svoje tvrdenia, mal rovnako postupovať aj vo vzťahu voči oprávnenému. Oprávnený totiž nepreukázal, že platobné výmery boli doručené resp. že sa o ich doručenie pokúšal. Súd mal oprávnenému uložiť povinnosť preukázať tieto skutočnosti predložením doručeníek resp. vrátených zásielok. Ako odvolací súd, tak aj súd prvej inštancie si osvojili tvrdenie oprávneného, že platobné výmery boli doručované bez toho, aby oprávnený toto pred súdom preukázal. Z konania súdu je zrejmé, že bol okrem ústavnou garantovaných práv porušený aj princíp rovnosti strán.

Sťažovateľka vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie, ako aj vo svojom odvolaní namietala, že platobné výmery na podklade ktorých sa vedie exekučné konanie nie sú právoplatné a vykonateľné.

Argumentácia súdu, že sťažovateľka mohla namietat právoplatnosť a vykonateľnosť v lehote na podanie námietok voči exekúcií, prípadne, že časový priestor od vydania exekučných titulov po rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky o skartácií dokumentov bol dostatočný, neobstojí. Vykonateľnosť rozhodnutia je totiž nevyhnutným predpokladom exekučného konania, ktorý musí byť preukázateľne naplnený v priebehu celého exekučného konania. Žiadne ustanovenie exekučného poriadku nepredpokladá určitý časový úsek, v ktorom je potrebné vadu konania v zmysle ust. § 57 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku namietnuť.“ Tieto svoje argumenty sťažovateľka podporila uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 41/2011-31 z 3. mája 2011, v ktorom ústavný súd uviedol, že: „Exekučný súd skúma exekučný titul pri rozhodovaní o žiadosti exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44 Exekučného poriadku), tiež na prípadnú námietku povinného proti exekúcii (§ 50 Exekučného poriadku), ako aj na prípadný návrh

povinného na zastavenie exekúcie (§ 58 Exekučného poriadku). Súčasne platí, že exekučný súd nie je oprávnený preskúmať vecnú správnosť exekučného titulu, teda zaoberať sa správnosťou skutkových a právnych záverov orgánu, ktorý exekučný titul vydal.“

Sťažovateľka ďalej namieta, že „Argumentácia súdu, že podanie sťažovateľky zo dňa 4.6.2001 má charakter uznania dlhu je vo vzťahu k určeniu či sa exekúcia vedie na podklade skutočne právoplatných a vykonateľných platobných výmerov irelevantná. Pokiaľ by sťažovateľka skutočne v predmetnom vyjadrení údajný dlh uznala, toto nie je relevantnou skutočnosťou pre posúdenie, či sa exekučné konanie vedie na podklade právoplatných a vykonateľných rozhodnutí.“

Podľa sťažovateľky bolo možné doručenie platobných výmerov preukázať zo strany oprávnenej predložením doručeníek a nastúpenie účinkov fikcie doručenia mohla oprávnená preukázať predložením vrátených zásielok. Keďže oprávnená takéto dôkazy nepredložila, neuniesla dôkazné bremeno, a preto z uvedeného možno vyvodit', že právoplatnosť a vykonateľnosť platobných výmerov ani skutočne nenastala. Skutočnosť, že oprávnená mala tieto listiny zlikvidovať, nesmie byť podľa sťažovateľky vykladaná na ťarchu sťažovateľky. Ďalej v sťažnosti uviedla: *„Vykonateľnosť rozhodnutia ako nevyhnutný predpoklad vedenia exekúcie musí byť preukázateľná počas celého exekučného konania. Oprávnený bol povinný uchovať všetky listiny týkajúce sa exekučného konania vedeného proti sťažovateľke, a to obzvlášť tie, ktoré preukazujú nadobudnutie právoplatnosti a vykonateľnosti platobných výmerov. Sme toho názoru, že oprávnený sa s dostatočnou starostlivosťou aktívne nezaujímal o ochranu a výkon svojich práv, a je teda prirodzené, že môže dôjsť k tomu, že tieto práva stratí.*

Skutočnosť, že žiaden zákon neukladá povinnosť archivovať tieto dokumenty neznamená, že tieto dokumenty už nie sú v ďalšom konaní potrebné a už vôbec to neznamená oprávneného v prípadnom súdnom konaní dôkaznej povinnosti.

Pokiaľ teda oprávnený tvrdí, že pri doručovaní platobných výmerov sťažovateľke sa uplatnila fikcia doručenia, mal na predloženie svojich tvrdení predložiť dôkazy, a to vrátené zásielky. Postup súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu, keď si tieto tvrdenia oprávneného osvojili bez toho aby tento na preukázanie svojich tvrdení predložil dôkazy a prenesením dôkazného bremena na sťažovateľku, je aj porušením princípu rovnosti strán, princípu kontradiktórnosti a princípu voľného hodnotenia dôkazov, čo v konečnom

dôsledku zakladá porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj ďalších práv vyplývajúcich z čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, čl. 144 ods. 1 Ústavy SR a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. “

3. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie nálezom vyslovil, že *„Základné práva sťažovateľky na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na konanie štátnych orgánov iba na základe ústavy, v jej medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojitosti s čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, uznesením Krajského súdu v Prešove č. k. 1CoE/21/2017-87 zo dňa 1.2.2018 boli porušené.“*. Sťažovateľka zároveň navrhuje napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, priznať jej náhradu trov konania na účet jej právneho zástupcu. Napokon sťažovateľka požaduje, aby ústavný súd nariadil dočasné opatrenie, ktorým by odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľky v tejto veci.

II.

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

7. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných

ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

8. Ústavný súd v tomto konaní preto pristúpil ku skúmaniu, či právny názor vyslovený v napadnutom uznesení krajského súdu je z ústavného hľadiska udržateľný a akceptovateľný.

9. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia v podstatnom uviedol:

„5. Odvolací súd, príslušný na rozhodnutie o odvolaní povinnej v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), účinného od 1.7.2016, v súlade s § 470 ods. 1, 2 CSP preskúmal napadnuté rozhodnutie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP v spojení s § 9a Exekučného poriadku, v znení účinnom do 31.3.2017, v zmysle § 243h ods. 1 tohto zákona. Vec prejednal bez nariadenia pojednávania, pričom dospel k záveru, že odvolanie povinnej v časti výroku o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie nie je dôvodné.

6. Podľa § 41 ods. 2 písm. h) Exekučného poriadku (účinného do 31. marca 2017), exekúciu možno vykonať aj na podklade vykonateľných rozhodnutí a výkazov nedoplatkov vo veciach sociálneho zabezpečenia, sociálneho poistenia, starobného dôchodkového sporenia a vo veciach verejného zdravotného poistenia.

7. Exekučný súd v danom prípade, na základe oprávneným predložených exekučných titulov - platobných výmerov Všeobecnej zdravotnej poisťovne, Bratislava, Pobočka Stará Ľubovňa č. 1141/200/1, č.1141/200/2, Č. 1141/2000/3, všetky zo dňa 17.1.2001, opatrené doložkou právoplatnosti ku dňu 22.2.2001, vydal súdnemu exekútorovi dňa 2.5.2001 poverenie na vykonanie exekúcie na vymoženie tam uloženej povinnosti peňažného plnenia v predmetnej exekučnej veci.

8. Následne uznesením zo dňa 7.4.2010 exekučný súd pripustil zmenu účastníkov konania na strane oprávnenej tak, že namiesto doterajšej oprávnenej Všeobecnej zdravotnej poisťovne, pobočka Stará Ľubovňa vystupuje v exekučnom konaní ako oprávnená Slovenská konsolidačná, a.s. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.5.2010.

9. Po tom, čo povinná požiadala o zastavenie exekúcie, resp. o jej odklad písomným podaním zo dňa 23.6.2016, rozhodol exekučný súd o tejto žiadosti uznesením, vydaným sudcom, ktoré povinná napadla odvolaním.

10. Odvolací súd ako súd príslušný na konanie o odvolaní konštatuje správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie v celom rozsahu, vrátane jeho dôvodov. V otázke doručovania platobných výmerov, ktoré sú exekučným titulom, právnou predchodkyňou oprávnenej, odvolací súd súhlasí so záverom okresného súdu s odkazom na príslušné ustanovenia zákona č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení (účinnom v relevantnom čase do 31. októbra 2004) v spojení s príslušnými ustanoveniami zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní. Podľa názoru odvolacieho súdu, aplikované ustanovenia na postup pri doručovaní platobných výmerov, nie sú v rozpore s Ústavou SR, v dôsledku čoho je možné ich aplikovať na tento prípad.

11. Aby sa mohla pre doručovanie platobných výmerov použiť fikcia doručenia podľa § 24 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb., je potrebné, aby boli splnené všetky zákonné podmienky, a to adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, nebol zastihnutý, v mieste doručenia sa zdržiava, upovedomenie doručovateľa o opätovné doručenie písomnosti adresátovi.

12. V danom prípade povinná v priebehu doterajšieho konania, a to ani v námietkovom konaní, nepreukázala relevantným spôsobom namietanú skutočnosť, že jej platobné výmery predchodcu oprávneneho, ktoré sú exekučným titulom v predmetnom exekučnom konaní, neboli doručené. Nedošlo k vyvráteniu domnienky náhradného doručenia platobných výmerov, resp. k preukázaniu ich nedoručenia povinnej, a teda, že chýbali okolnosti pre vyznačenie vykonateľnosti rozhodnutí.

13. Platobné výmery Všeobecnej zdravotnej poisťovne, Bratislava, Pobočka Stará Ľubovňa č. 1141/200/1. č.1141/200/2, č. 1141/2000/3, všetky zo dňa 17.1.2001, opatrené doložkou právoplatnosti ku dňu 22.2.2001, sú formálne a materiálne vykonateľnými exekučnými titulmi. Návrh povinnej na zastavenie exekúcie nebol dôvodný a odvolací súd považuje zamietnutie návrhu povinnej na zastavenie exekúcie podľa § 57 Exekučného poriadku za vecne správne. Preto podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v uvedenom výroku rozhodnutia potvrdil.“

10. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom uznesenia krajského súdu, ako aj sťažovateľkou prezentovanými nosnými úvahami (pozri bod 2, pozn.) konštatuje, že krajský súd v napadnutom uznesení jasne a zrozumiteľne vyjadril dôvody, pre ktoré bolo potrebné uznesenie súdu prvej inštancie potvrdiť. Krajský súd v napadnutom uznesení primeraným a v okolnostiach danej veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľkou vznesené ťažiskové námietky súvisiace s preukazovaním doručenia platobných výmerov zo strany oprávnenej. Krajský súd sa pritom neobmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov uznesenia okresného súdu (§ 387 ods. 2 CSP), ale primerane reagoval aj na odvolacie námietky sťažovateľky a svoje uznesenie zákonným spôsobom (§ 387 ods. 3 CSP) odôvodnil. Ústavný súd na základe uvedeného zdôrazňuje, že právny záver krajského súdu v napadnutom rozhodnutí nevykazuje znaky arbitrárnosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010). Ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že sťažovateľkou vznesené námietky spočívajúce v spochybnení doručenia exekučných titulov po viac ako 15-tich rokoch od začatia exekučného konania vyvolávajú dôvodnú pochybnosť o účelovosti týchto námietok.

11. Napokon skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

12. Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého uznesenia krajského súdu, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu

nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu. Ústavný súd v tejto súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

13. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

14. Sťažovateľka v podanej sťažnosti namietala aj porušenie čl. 2 ods. 2 v spojitosti s čl. 144 ods. 1 a základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, a to v rovine rovnakej argumentačnej línie ako pri namietaní už spomínaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na to, že ústavný súd po ústavnom prieskume napadnutého uznesenia krajského súdu nezistil porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu čl. 2 ods. 2 v spojitosti s čl. 144 ods. 1 a jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a to z dôvodu absencie akejkol'vek spojitosti (príčinnej súvislosti) medzi namietaným porušením označených článkov ústavy a napadnutým rozhodnutím krajského súdu, a preto jej sťažnosť aj v tejto ostatnej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

15. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. mája 2018